

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. G.**
státní příslušností Chorvatská republika a Srbská republika
zastoupený JUDr. Arturem Ostrým, advokátem
sídlem Arbesovo náměstí 257/7, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2020 č. j. OAM-460/LE-LE05-LE05-R2-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce ve své žalobě považoval argumentaci žalovaného za jednostrannou. Namítal, že žalovaný nepřihlédl k tvrzením a důkazům, které byly součástí jeho žádosti o azyl a které sdělil při pohovoru. Nesouhlasil s tím, že by neprokázal, že v jeho případě není Srbsko bezpečnou zemí, naopak to přesvědčivě doložil. Poznamenal, že výhrůžky fyzickou likvidací probíhají zpravidla takovým způsobem, aby nemohly být orgánům činným v trestním řízení nijak doloženy, odkázal na čestné prohlášení svého otce, které je

přiměřeným důkazem a nelze jej bagatelizovat jako nedostatečné. Nebylo mu jasné, jaký důkaz si žalovaný představoval. Podle jeho názoru byly podjatost orgánů činných v trestním řízení v Srbsku i výhrůžky jedné z poškozených dostatečně prokázány. V této souvislosti namítal, že žalovaný bez jakékoli hlubší analýzy předmětné trestní kauzy vyloučil, že by prokurátor mohl trestní řízení manipulovat v jeho neprospěch, přičemž měl za to, že jím uváděné skutečnosti svědčí nejen o nepřipustné manipulaci v jeho trestní kauze, ale také o celkovém systémovém problému v rámci srbského justičního systému. Podotkl, že v situaci, kdy byl vedením trestního řízení pověřen člověk na objednávku poškozených, nemohl věřit orgánům činným v trestním řízení, nelze mu tedy vytýkat, že se na ně neobrátil s žádostí o poskytnutí ochrany i po vynesení rozsudku. Poznamenal, že se jednalo i o pocit jeho advokáta, který mu výslovně doporučil, aby opustil zemi. V dané situaci je podle něj zcela pochopitelné, že se neobrátil na policii, a je zřejmé, že policejní ochrana ve výkonu trestu ho nedokáže efektivně ochránit. Vyjádřil údiv nad tím, že žalovaný bagatelizoval jeho národnost a odepřel mu postavení národnostní menšiny v Srbsku. Za irrelevantní považoval skutečnost, že se narodil ve společném státě Chorvatů a Srbů, neboť i v tomto období existoval po staletí jasně definovaný chorvatský národ, nevraživost mezi srbským a chorvatským národem se ukázala ve válečném konfliktu. Po rozpadu Svazové federativní republiky Jugoslávie žil na území Chorvatska a měl pouze chorvatské občanství, srbské občanství získal až následně. Domníval se, že bez významu je též jeho příslušnost k pravoslavné křesťanské církvi. Odmítal tvrzení o tom, že by na něm ve výkonu trestu nebylo poznat, že se jedná o Chorvata, mezi chorvatštinou a srbštinou jsou rozdíly, podle řeči tak může být detekováno, že žalobce je Chorvat. Byl tedy přesvědčen o tom, že prokázal existenci hrozícího nebezpečí vůči jeho osobě ve výkonu trestu v Srbsku, a to jak ze strany poškozených, tak ze strany orgánů činných v trestním řízení. Ve spojení s jeho příslušností k národnostní menšině v Srbsku nelze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 129/2005.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správního spisu a na žalobou napadené rozhodnutí. Měl za to, že nevybočil z mezí ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Uvedl, že situaci v Srbsku se detailně zabýval na str. 8 napadeného rozhodnutí, k tomuto posouzení shromáždil dostatek podkladů, se kterými žalobci umožnil se seznámit a vyjádřit se k nim. Domníval se, že vycházel ze správných závěrů a ve svém postupu nijak nepochybil. Poznamenal, že extradiční řízení je vedeno samostatně, řízení ve věci mezinárodní ochrany s ním není spojeno. Dodal, že vyhýbat se nástupu trestu za spáchaný čin je dle zákonů České republiky hodnoceno jako trestný čin, a dokázal na čl. 1 Evropské úmluvy Rady Evropy o vydávání ze dne 13. 12. 1957. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 1. 11. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že má občanství Chorvatské republiky a Srbské republiky, národnosti je chorvatské. Je křesťanského (pravoslavného) vyznání. Dorozumí se

chorvatsky a anglicky. Je ženatý a má dceru. Na území České republiky vstoupil dne 17. 7. 2019. Je zdravý. Rozsudkem Vyššího soudu v Bělehradě ze dne 27. 9. 2017 sp. zn. KPOZ č. 27/14 byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců. Odsouzen byl pro trestný čin zpronevěry, kterého se dopustil, protože se dostal do obtížné životní situace. Půjčil si hodně peněz od lichvářů, ty nebyl schopen splatit, zneužil proto svého postavení ve společnosti X a převedl ve prospěch svého účtu bez příkazu od klientů této společnosti akcie, čímž způsobil škodu svému zaměstnavateli i klientům. Čelil výhrůžkám osob, které mu půjčily peníze, poškozených klientů i ředitelky společnosti X. Vzhledem k uvedenému a k tomu, že je Chorvat, se oprávněně obává nastoupit výkon trestu v Srbské republice. Dluhy a chorvatská národnost činí výkon trestu velmi nebezpečným. Jedna z poškozených klientek navíc prohlásila, že její příbuzný, prokurátor, dostane žalobce před soud, což se také stalo. Tato skutečnost vzbuzuje pochybnosti o nestrannosti a nepodjatosti srbské justice v jeho případě a zakládá obavy o další zacházení s ním při výkonu trestu. Kvůli těmto obavám opustil vlast a odešel pracovat do Londýna. Žil řádným životem a žádné trestné činnosti se nedopustil. Pracoval jako kuchař ve zdravotnickém zařízení. V roce 2018 se oženil s českou občankou a narodila se jim dcera. Při cestě na návštěvu rodičů manželky do České republiky byl zadržen na ruzyňském letišti na základě mezinárodního zatýkácího rozkazu. Je vedeno extradiční řízení (sp. zn. Nt 413/2019). V rámci extradičního řízení uváděl své obavy, avšak z průběhu veřejného zasedání před Městským soudem v Praze je zřejmé, že se soud jeho námitkami nebude zabývat a nebude v nich spatřovat překážku jeho vydání. Má odůvodněný strach z pronásledování kvůli své národnosti, hrozí mu též vážná újma spočívající v mučení či nelidském zacházení ze strany různých osob, před kterým jej srbské orgány nebudou schopny efektivně ochránit. Nebrání se výkonu trestu, byl by jej ochoten absolvovat v České republice. Výkon trestu v Srbsku by pro něj mohl mít velmi závažné důsledky. Přichází v úvahu i udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu.

7. Ke své žádosti poskytl také následující informace. S politikou nemá nic společného. V roce 1997 odjel z Chorvatska do Bělehradu, tam získal srbské občanství a žil tam do roku 2015. Poté odjel do Londýna, do Srbska jezdil jen k soudu. V České republice byl v lednu 2018, a to dva týdny. Podruhé sem přijel dne 17. 7. 2019 a hned byl zadržen na letišti. Je občanem Evropské unie, nikdy nikde o mezinárodní ochranu nežádal. Jeho zdravotní stav je výborný. O udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť se obává o svůj život. Poté, co skončil soud a měl nastoupit do výkonu trestu, odjel ze Srbska do Londýna, neboť něco jiného je být Chorvatem a žít a pracovat v Srbsku a něco jiného je být tam ve výkonu trestu. Soud, který tam proběhl, nebyl spravedlivý. Jeho otcí chodily výhrůžné zprávy, že žalobce ve vězení přijde k úhoně. Jeho manželka a dcera jsou českými občankami, proto by chtěl trest vykonat v České republice.
8. Při pohovoru dne 18. 11. 2019 dále sdělil, že chorvatské občanství získal automaticky, narodil se tam, jeho otec, děda i praděda žili v Chorvatsku. Srbsko a Chorvatsko nevylučují dvojí občanství. V Chorvatsku byl naposledy v roce 2015 navštívit sestru. Od roku 1997 tam nežije trvale. Do roku 1991 žili v Zadaru, pak se přestěhovali do Záhřebu, kde byl hlášený až do roku 2014, což zjistil až v tom roce, když si vyřizoval nový pas, přehlásil si pobyt do Bělehradu. V Chorvatsku nikdy neměl problémy, ničeho se tam neobává. O udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť se obává o svůj život v rámci výkonu trestu odnětí svobody v Srbsku. Byl odsouzen pro burzovní podvod. Osoby, které připravil o peníze, vyhrožovaly jeho otcí. Státní zástupce, který vedl trestní řízení, byl jejich příbuzný. Nechtěl tomu věřit, když to však viděl u soudu, pochopil, že jeho život je v ohrožení a že

v srbském vězení nebude v bezpečí, zvláště proto, že je Chorvat. Dodal, že v České republice má rodinu, pět let žil ve Velké Británii. Dělal velmi zodpovědnou práci, pečoval o staré lidi s Alzheimerovou nemocí, musel mít doklad o tom, že nebyl v posledních pěti letech trestán. Britské úřady mu doklad vystavily. Srbsko nepovažuje za demokratický stát, není to členský stát Evropské unie. Jeho právní zástupkyně odkázala na písemnou žádost o udělení mezinárodní ochrany a na dokumenty, které k ní byly přiloženy. K provedení důkazu navrhla usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2019 č. j. Nt 413/2019 o přípustnosti vydání žalobce do Srbska, ze kterého je podle ní zřejmé, že soud se nebyl ochoten hlouběji zabývat nebezpečím, které žalobci v Srbsku hrozí, a nezohlednil je při svém rozhodnutí jako překážku vydání. Z uvedeného důvodu viděla jako jedinou cestu jeho ochrany podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Doplnila, že další skupinou osob, která žalobci vyhrožovala fyzickou likvidací, jsou lichváři ze Srbska, od kterých si půjčoval peníze a ještě je nesplatil. Tyto dluhy byly důvodem pro následné spáchání trestné činnosti, pro kterou byl žalobce odsouzen. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2019 č. j. Nt 413/2019 nebylo pravomocné, žalobce proti němu podal stížnost k Vrchnímu soudu v Praze, kterou v průběhu správního řízení též předložil.

9. Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2019 č. j. OAM-460/LE-LE05-LE05-2019 žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu a řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se zastavuje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o které rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 1. 2020 č. j. 2 Az 66/2019-26 tak, že ji zamítl a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační soud rozsudkem ze dne 23. 4. 2020 č. j. 1 Azs 43/2020-24 zrušil jak rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2020 č. j. 2 Az 66/2019-26, tak rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2019 č. j. OAM-460/LE-LE05-LE05-2019.
10. Při doplňujícím pohovoru dne 8. 6. 2020 žalobce uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá z titulu srbského občanství, v Srbsku mu hrozí nebezpečí, proto se odtamtud odstěhoval. Žádost podal, neboť by se necítil bezpečně v srbské věznici, kde mu hrozí nebezpečí smrti. Druhým důvodem jsou jeho pevné vazby v České republice, jeho manželka a dcera jsou Češky. Neutíká před svým trestem, ale chce ho vykonat v Evropské unii, kde nejsou jeho práva ohrožena. Srbsko nepovažuje za demokratický stát. V roce 1997 odešel z Chorvatska do Srbska za účelem studia, studoval a následně pracoval v Bělehradě. Po čtyřech letech získal srbské občanství. V Srbsku byl naposledy v říjnu 2017, kdy tam byl u soudu. Jezdil tam z Londýna každé tři měsíce, aby se účastnil soudního řízení. To trvalo asi tři roky. V Srbsku bylo jemu a jeho rodině vyhrožováno smrtí. Problémy začal mít v letech 2012, 2013, když si půjčil peníze od lichvářů z důvodu sázení. To byl také důvod, proč došlo k trestnému činu, který spáchal. Odcestoval do Londýna, kde pracoval jako kuchař a splácel dluh. U soudu v Srbsku se dozvěděl, že tam nebude v bezpečí, pokud bude ve vězení. Jeho otec uvedl u soudu, že obdržel výhrůžky od protistrany. Důvodem výhrůžek byly peníze, které ještě dluží. Vyhrožují mu lichváři, od kterých si peníze půjčil, a také klienti, kterým zpronevěřil peníze na bělehradské burze. V Srbsku má strach z lidí, kteří mu vyhrožují, jako Chorvat by se také necítil dobře v srbské věznici. Vyhrožovali mu, že si ho najdou ve vězení a zabijí ho tam. Na policii se obrátil. Nešel tehdy do vazby, dostal policejní ochranu. Policejní důstojník mu řekl, že nebude ve vazbě ani den, ale musí spolupracovat. Učinil tak, plně se přiznal, sám se přihlásil. Policejní ochranu měl jen po dobu procesu, pak mu bylo znovu vyhrožováno, proto odjel do Anglie, tam pracoval a

posílal peníze lichvářům. Jeho otec zůstal v Bělehradu, byla to jakási forma záruky, ti lidé mu celou dobu vyhrožovali. Po skončení procesu již výhrůžky neřešil, jeho advokát mu řekl, že je v jeho vlastním zájmu, aby odjel, že v Srbsku nebude v bezpečí, že má zůstat v Londýně. Byl mu uložen trest odnětí svobody v délce dvou a půl roku, mohl mu být uložen až desetiletý trest odnětí svobody. Dostal spodní hranici trestu, protože nikdy nebyl souzen a spolupracoval. Nespravedlnost procesu viděl v tom, že jeden z poškozených klientů má příbuzného státního zástupce a vyhrožoval mu, že dostane minimálně pět let. Když šel k soudu, dozvěděl se, že státní zástupce udělá vše pro to, aby dostal co nejvyšší trest. Pak přišel k soudu a zjistil, že to tak opravdu je, tehdy pochopil, že není v bezpečí ani u soudu, ani ve vězení. Podle svého názoru měl dostat jen dva roky odnětí svobody. I advokát mu říkal, že to není spravedlivé, že v Evropské unii by za takový trestný čin dostal maximálně rok. Už jen to, že státní zástupce byl příbuzným poškozeného, znamená, že nebyl zaručen spravedlivý proces. Nevěděl, v jakém byli příbuzenském vztahu, poškozený měl stejné příjmení jako státní zástupce. Výhrůžky nejdřív nebral vážně, až když se představil státní zástupce, tak pochopil a začal se bát. Samotné zjištění, že ti, co mu vyhrožovali, mají kontakty na soudě i ve vězení, znamenalo, že si dokázal představit, co by to pro něj znamenalo. Neutíká před vězením nebo výkonem trestu, ale řeší svou bezpečnost. Podle něj kdyby tam byl jiný státní zástupce, byl by proces spravedlivější a demokratičtější. Advokát žádal výměnu osob přítomných u soudu, ale nedošlo k tomu. Myslel si, že byly využity opravné prostředky, ale nebyl si jistý. Škoda, kterou svým trestným činem způsobil, byla asi 200 000 euro. Pokud jde o to, že by jako Chorvat nebyl v srbské věznici v bezpečí, podotkl, že před 25 lety byla mezi Srbskem a Chorvatskem válka a národnostní nesnášenlivost je stále přítomná. Jedna věc je v Srbsku pracovat, jiná věc je být tam ve vězení. V Srbsku nikdy neměl kvůli své národnosti potíže. Ke skutečnosti, že Srbsko je Českou republikou považováno za bezpečnou zemi původu, uvedl, že jedna věc je, co je psáno, a druhá jaká je skutečnost. Po projednání věci s rodiči a advokátem mu bylo doporučeno odjet do Londýna. Manželka by se necítila bezpečně, kdyby on byl tam a ona by zůstala tady. Mají malé dítě. I z tohoto důvodu chce vykonat trest tady. Co se týče extradičního řízení, soud již vydal rozhodnutí o jeho vydání, nebylo však dosud podepsáno ministryní spravedlnosti, nemůže být vydán, dokud probíhá azylové řízení. Podal také žádost k Ústavnímu soudu, ta však byla odmítnuta. Jeho právní zástupkyně navrhla doplnění podkladů o trestní spis vedený Vyšším soudem v Bělehradě, kde by měly být záznamy o procesních opatřeních ohledně osoby státního zástupce a o policejní ochraně.

11. Žalovaný si také obstaral informace o situaci v Srbsku, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z dubna 2019 „Hodnocení Srbska jako bezpečné země původu“. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 6. 2020 č. j. OAM-460/LE-LE05-LE05-R2-2019 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
14. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.*

Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

15. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.
16. Podle ust. § 2 bod 21 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Srbsko.
17. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně posoudil všechna tvrzení žalobce učiněná v průběhu správního řízení a svůj závěr v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil. Žalovaný se vypořádal s vyjádřeními žalobce jak ohledně výhrůžek ze strany soukromých osob, tak ohledně spravedlnosti trestního řízení vedeného v Srbsku, tak stran národnostních potíží, kterým by žalobce mohl čelit z důvodu příslušnosti k chorvatské národnosti v srbských věznicích, tak ohledně jeho rodinných poměrů s českými občany (srov. str. 8 až 11 napadeného rozhodnutí). S posouzením žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na něj.
18. Pokud jde o výhrůžky fyzickou likvidací, kterým žalobce čelil, žalovaný se tímto tvrzením žalobce dostatečně zabýval na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Poukázal především na to, že výhrůžky ze strany soukromých osob nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Zmínil, že „*Srbsko je demokratickou zemí s plně funkčním právním systémem, která dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a tamní právní řád chrání lidská práva obyvatel a umožňuje jim se této ochrany domoci, např. tím, že se obrátí na policii.*“ V této souvislosti žalovaný připomněl, že žalobce využil možnosti obrátit se na policii a v průběhu trestního řízení v Srbsku mu byla poskytnuta policejní ochrana, po vydání rozsudku ve věci se však již na policii neobrátil a svou situaci řešil tím, že se odstěhoval do Londýna. Zdejší soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a poukazuje na to, že aby mohlo být vyhrožování ze strany soukromých osob považováno za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, musely by žalobci odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. To však v daném případě nebylo prokázáno, naopak žalobci byla v průběhu soudního řízení v Srbsku poskytnuta policejní ochrana, po skončení řízení se žalobce již na policii neobrátil a raději vlast opustil. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzech se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živelům, nelze podřadit pod důvody pro udělení*

azyly (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpát všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28). "Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc, žalobce po vynesení rozsudku pomoc státu nevyhledal, a to ačkoli v průběhu trestního řízení mu byla poskytnuta policejní ochrana. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobce z výhrůžek ze strany lichvářů a poškozených představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. že by tyto skutečnosti měly vést k závěru, že v případě žalobce není Srbsko možné považovat za bezpečnou zemi původu.

19. Žalovaný se též vyjádřil k tvrzením žalobce o nespravedlnosti trestního řízení, které v Srbsku proběhlo, související především s osobou státního zástupce, který byl dle žalobce příbuzným některého z poškozených. Městský soud v Praze cituje ze str. 9 napadeného rozhodnutí: „V této souvislosti správní orgán také konstatuje, že pokud se jmenovaný domníval, že může být v trestním řízení v Srbsku poškozen osobou státního zástupce, měl bezesporu možnosti dané procesními právy obviněného a posléze obžalovaného v rámci tohoto trestního řízení, jak takovému porušení svých práv předejít. Ze žadatelem, resp. jeho právním zástupcem předložených podkladů, tedy rozsudku bělehradského soudu, ani protokolu o výsledku obviněného však nevyplyvá, že by těchto možností využil. Sám jmenovaný sice tvrdil, že podával proti osobě státního zástupce u soudu neúspěšně stížnost, nicméně na dotaz, zda se proti předmětnému rozsudku odvolal, nebyl schopen odpovědět. (...) Na opakovanou otázku, v čem spočívala nespravedlivost soudního procesu, kterou tvrdil, či porušení jeho práv, neuvedl naprosto žádnou konkrétní skutečnost a jako jediné porušení svých práv uvedl údajný příbuzenský vztah státního zástupce s některými z poškozených. Tento příbuzenský vztah však dovozuje pouze ze shodného příjmení a z údajných výhrůžek ze strany poškozených, že u soudu bude státní zástupce, který je jejich příbuzným, dostane jej před soud a zařídí, že dostane trest odnětí svobody na minimálně 5 let. Správní orgán konstatuje, že i pokud by skutečně existoval příbuzenský vztah mezi státním zástupcem a některými poškozenými, nelze automaticky dovodit, že soudní proces či celé trestní řízení byly nespravedlivé a byla porušena žadatelova práva. Sám žadatel žádnou okolnost, která by o tom svědčila, neuvedl. Ani výše uloženého trestu odnětí svobody, která má být dle žadatelova názoru nepřiměřená, tomu nenasvědčuje. Jak konstatovaly i příslušné české soudy, vzhledem ke spáchání úmyslného zločinu a výši škody přesahující 9 milionů Kč uložený trest rozhodně není nepřiměřeně přísný, když dle české právní úpravy by za spáchání trestného činu zpronevěry dle § 206 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, se způsobenou škodou velkého rozsahu ve smyslu § 138 trestního zákoníku, tedy přes 5 milionů Kč, dle § 206 odst. 5 písm. a) trestního zákoníku hrozil trest odnětí svobody v trestní sazbě od 5 do 10 let, tedy výrazně vyšší trest, než jaký byl jmenovanému uložen v Srbsku.“
20. Zdejší soud považuje posouzení žalovaného za dostatečné a poukazuje na to, že trestní stíhání žalobce nikterak nesouviselo s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo jeho politickými názory. Žalobce byl odsouzen

pro majetkovou trestnou činnost, ke které se doznal a nepopíral ji ani v průběhu správního řízení. Uložený trest nelze považovat za nepřiměřený. K otázce trestního stíhání v zemi původu jako azylově relevantního důvodu zdejší soud dále odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012 č. j. 7 Azs 9/2012-46, ve kterém se uvádí: „Z citovaných ustanovení vyplývá, že hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů (k minimální intenzitě útrap, jež mohou být azylově relevantní, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS). Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné. Dále tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu. Např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.“ V této souvislosti Městský soud v Praze také zdůrazňuje, že žalovaný není oprávněn přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení v zemi původu žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014 č. j. 9 Azs 117/2014-93).

21. Soud dodává, že dle informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z dubna 2019 „Hodnocení Srbska jako bezpečné země původu“: „Srbský právní systém se v posledních letech ve své většině přizpůsobuje mezinárodním a evropským standardům. Obecně právní systém s ohledem na probíhající reformu respektuje mezinárodní právní normy a evropské právní prostředí. Na základě uplatňování právních norem a výkonu soudní moci lze konstatovat, že obecně v Srbsku nedochází k soustavnému pronásledování, nelidskému chování či mučení. Stejně tak nedochází k systematickému porušování žádné z předmětných úmluv o lidských právech a základních svobodách.“ Žalobce neprokázal, že by v jeho případě výše citované neplatilo.
22. Co se týče námitek žalobce souvisejících s jeho chorvatskou národností, zdejší soud zdůrazňuje, že žalobce v Srbsku strávil cca 18 let svého života, studoval a pracoval tam. Dle svých slov (srov. str. 4 protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 6. 2020) nikdy v Srbsku neměl potíže kvůli své chorvatské národnosti či chorvatskému občanství. Žalobce nepředložil žádné konkrétní skutečnosti, na základě

kterých by bylo možné mít za prokázané, že by žalobci hrozilo nebezpečí při výkonu trestu odnětí svobody v Srbsku z důvodu jeho chorvatské národnosti. Zdejší soud dále podotýká, že např. z usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 2. 2020 sp. zn. IV. ÚS 514/20, založeného ve správním spise, vyplývá: „... *nevykazuje výkon trestu odnětí svobody v Srbské republice závažné lidskoprávní nedostatky*.“ Nelze tedy dospět k závěru, že by žalobci mělo při výkonu trestu odnětí svobody v Srbsku hrozit nebezpečí z důvodu jeho chorvatské národnosti, přičemž žalovaný se s touto otázkou v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal (srov. str. 11 napadeného rozhodnutí).

23. Vzhledem k výše uvedenému má soud ve shodě s žalovaným za to, že žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné Srbsko považovat za bezpečnou zemi původu (soud dodává, že u žadatelů ze zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, je jejich důkazní břemeno zvýšené, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. září 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně